

Karel Čapek

Krakatit

 FRAGMENT

Krakatit

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Karel Čapek – Povídky z jedné kapsy

Karel Čapek – Povídky z druhé kapsy

Karel Čapek – Hovory s T. G. Masarykem

Jan Neruda – Fejetony

Karel Jaromír Erben – Kytice

Karel Hynek Mácha – Máj

Karel Čapek

Krakatit – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

S večerem zhoustla mlha sychravého dne. Je ti, jako by ses protlačoval řídkou vlhkou hmotou, jež se za tebou neodvratně zavírá. Chtěl bys být doma. Doma, u své lampy, v krabici čtyř stěn. Nikdy ses necítil tak opuštěn.

Prokop si razí cestu po nábřeží. Mrazí ho a čelo má zvlhlé potem slabosti; chtěl by si sednout tady na té mokré lavičce, ale bojí se strážníků. Zdá se mu, že se motá; ano, u Staroměstských mlýnů se mu někdo vyhnul obloukem jako opilému. Nyní tedy vynakládá veškeru sílu, aby šel rovně. Teď, teď jde proti němu člověk, má klobouk do očí a vyhrnutý límec. Prokop zatíná zuby, vraští čelo, napíná všechny svaly, aby bezvadně přešel. Ale zrovna na krok před chodcem se mu udělá v hlavě tma a celý svět se s ním pojednou zatočí; náhle vidí zblízka, zblizoučka pár pronikavých očí, jak se do něho vpíchly, naráží na něčí rameno, vypraví ze sebe cosi jako „promiňte“ a vzdaluje se s křečovitou důstojností. Po několika krocích se zastaví a ohlédne; ten člověk stojí a dívá se upřeně za ním. Prokop se sebere a odchází trochu rychleji; ale nedá mu to, musí se znovu ohlédnout; a vida, ten člověk ještě pořád stojí a dívá se za ním, dokonce samou pozorností vysunul z límce hlavu jako želva. „Ať kouká,“ myslí si Prokop znepokojen, „teď už se ani neohlédnu.“ A jde, jak nejlépe umí; náhle slyší za sebou kroky. Člověk s vyhrnutým límcem jde za ním. Zdá se, že běží. A Prokop se v nesnesitelné hrůze dal na útěk.

Svět se s ním opět zatočil. Těžce oddychuje, jektaje zuby opřel se o strom a zavřel oči. Bylo mu strašně špatně, bál se, že padne, že mu praskne srdce a krev vyšpláchne ústy. Když otevřel oči, viděl těsně před sebou člověka s vyhrnutým límcem.

„Nejste vy inženýr Prokop?“ ptal se člověk, patrně už poněkolikáté.

„Já... já tam nebyl,“ pokoušel se Prokop cosi zalhávat.

„Kde?“ ptal se muž.

„Tam,“ řekl Prokop a ukazoval hlavou kamsi k Strahovu. „Co na mně chcete?“

„Copak mne neznáš? Já jsem Tomeš. Tomeš z techniky, nevíš už?“

„Tomeš,“ opakoval Prokop, a bylo mu k smrti jedno, jaké to je jméno. „Ano, Tomeš, to se rozumí. A co – co mi chcete?“

Muž s vyhrnutým límcem uchopil Prokopa pod paži. „Počkej, teď si sedneš, rozumíš?“

„Ano,“ řekl Prokop a nechal se dovést k lavičce. „Já totiž... mně není dobře, víte?“ Náhle vyprostil z kapsy ruku zavázanou jakýmsi špinavým cárem. „Poraněn, víte? Ztracená věc.“

„A hlava tě nebolí?“ řekl člověk.

„Bolí.“

„Tak poslouchej, Prokope,“ řekl člověk. „Teď máš horečku nebo co. Musíš do špitálu, víš? Je ti zle, to je vidět. Ale aspoň se hleď upamatovat, že se známe. Já jsem Tomeš. Chodili jsme spolu do chemie. Člověče, rozpomeň se!“

„Já vím, Tomeš,“ ozval se Prokop chabě. „Ten holomek. Co s ním je?“

„Nic,“ řekl Tomeš. „Mluví s tebou. Musíš do postele, rozumíš? Kde bydlíš?“

„Tam,“ namáhal se mluvit Prokop a ukazoval někam hlavou. „U... u Hybšmonky.“ Náhle se pokoušel vstát. „Já tam nechci! Nechodte tam! Tam je – tam je –“

„Co?“

„Kratatit,“ zašeptal Prokop.

„Co je to?“

„Nic. Neřeknu. Tam nikdo nesmí. Nebo – nebo –“

„Co?“

„Ffft, bum!“ udělal Prokop a hodil rukou do výše.

„Co je to?“

„Kratatoe. Kra-ka-tau. Sopka. Vul-vulkán, víte? Mně to...

natrhl palec. Já nevím, co...“ Prokop se zarazil a pomalu dodal: „To ti je strašná věc, člověče.“

Tomeš se pozorně díval, jako by něco očekával. „Tak tedy,“ začal po chvíli, „ty ještě pořád děláš do třaskavin?“

„Pořád.“

„S úspěchem?“

Prokop vydal ze sebe cosi na způsob smíchu. „Chtěl bys vědět, že? Holenku, to není jen tak. Není – není jen tak,“ opakoval klátě opile hlavou. „Člověče, ono to samo od sebe – samo od sebe –“

„Co?“

„Kra-ka-tit. Krakatit. Krrrakatit. A ono to samo od sebe – Já nechal jen prášek na stole, víš? Ostatní jsem smetl dododo-do takové piksly. Zu-zůstal jen poprašek na stole, – a – najednou –“

„– to vybuchlo.“

„Vybuchlo. Jen takový nálet, jen prášek, co jsem utrousil. Ani to vidět nebylo. Tuhle – žárovka – kilometr dál. Ta to nebyla. A já – v lenošce, jako kus dřeva. Víš, unaven. Příliš práce. A najednou... prásk! Já letěl na zem. Okna to vyrazilo a – žárovka pryč. Detonace jako – jako když bouchne lydditová patrona. Stra-strašná brizance. Já – já nejdřív myslel, že praskla ta por-porcená – ponce – por-ce-lánová, polcelánová, porcenálová, poncelár, jak se to honem, to bílé, víte, izolátor, jak se to jmenuje? Kře-mi-čitan hlinitý.“

„Porcelán.“

„Piksla. Já myslel, že praskla ta piksla, se vším všudy. Tak rozškrtnu sirku, a ona tam je celá, ona je celá, ona je celá. A já – jako sloup – až mně sirka spálila prsty. A pryč – přes pole – potmě – na Břevnov nebo do Střešovic – Aa někde mě napadlo to slovo. Krakatoe. Krakatit. Kra-ka-tit. Nene, tak to nenenebylo. Jak to bouchlo, letím na zem a křičím Krakatit. Krakatit. Pak jsem na to zapomněl. Kdo je tu? Kdo – kdo jste?“

„Kolega Tomeš.“

„Tomeš, aha. Ten všivák! Přednášky si vypůjčoval. Nevrátil mně jeden sešit chemie. Tomeš, jak se jmenoval?“

„Jiří.“

„Já už vím, Jirka. Ty jsi Jirka, já vím. Jirka Tomeš. Kde máš

ten sešit? Počkej, já ti něco řeknu. Až vyletí to ostatní, je zle. Člověče, to rozmlátí celou Prahu. Smete. Odfoukne, ft! Až vyletí ta por-ce-lánová dóze, víš?”

„Jaká dóze?”

„Ty jsi Jirka Tomeš, já vím. Jdi do Karlína. Do Karlína nebo do Vysočan, a dívej se, až to vyletí. Běž, běž honem!”

„Proč?”

„Já toho nadělal cent. Cent Krakatitu. Ne, asi – asi patnáct deka. Tam nahoře, v té por-ce-lánové dózi. Člověče, až ta vyletí – Ale počkej, to není možné, to je nesmysl,” mumlal Prokop chytaje se za hlavu.

„Nu?”

„Proč – proč – proč to nevybuchlo také v té dózi? Když ten prášek – sám od sebe – Počkej, na stole je zin-zinkový plech – plech – Od čeho to na stole vybuchlo? Poč-kej, buď tiše, buď tiše,” drtil Prokop a vrávoravě se zvedl.

„Co je ti?”

„Kratatit,” zabručel Prokop, udělal celým tělem jakýsi otáčivý pohyb a svalil se na zem v mrákotách.

II

První, co si Prokop uvědomil, bylo, že se s ním všechno otřásá v drnčivém rachotu a že ho někdo pevně drží kolem pasu. Hrozně se bál otevřít oči; myslel, že se to na něj řítí. Ale když to neustávalo, otevřel oči a viděl před sebou matný čtyřúhelník, kterým se sunou mlhavé světelné koule a pruhy. Neuměl si to vysvětlit; díval se zmateně na uplývající a poskakující mátohy, trpně odevzdán ve vše, co se s ním bude dít. Pak pochopil, že ten horlivý rachot jsou kola vozu a venku že míjejí jenom svítilny v mlze; a unaven tolikerým pozorováním zavřel opět oči a nechal se unášet.

„Teď si lehneš,“ řekl tiše hlas nad jeho hlavou; „spolkneš aspirin a bude ti líp. Ráno ti přivedu doktora, ano?“

„Kdo je to,“ ptal se Prokop ospale.

„Tomeš. Lehneš si u mne, Prokope. Máš horečku. Kde tě co bolí?“

„Všude. Hlava se mi točí. Tak, víš –“

„Jen tiše lež. Uvařím ti čaj a vyspíš se. Máš to z rozčilení, víš. To je taková nervová horečka. Do rána to přejde.“

Prokop svraštil čelo v námaze vzpomínání. „Já vím,“ řekl po chvíli starostlivě. „Poslyš, ale někdo by měl tu pikslu hodit do vody. Aby nevybuchla.“

„Bez starostí. Teď nemluv.“

„A... já bych snad mohl sedět. Nejsem ti těžký?“

„Ne, jen lež.“

„– A ty máš ten můj sešit chemie,“ vzpomněl si Prokop najednou.

„Ano, dostaneš jej. Ale teď klid, slyšíš?“

„Já ti mám tak těžkou hlavu –“

Zatím drkotala drožka nahoru Ječnou ulicí. Tomeš slabounce hvízdal nějakou melodii a díval se oknem. Prokop sípavě dýchal s tichým sténáním. Mlha smáčela chodníky a vnikala až pod kabát svým sychravým slizem; bylo pusto a pozdě.

„Už tam budeme,“ řekl Tomeš nahlas. Drožka se čerstvěji rozhrčela na náměstí a zahrnula vpravo. „Počkej, Prokope, můžeš udělat pár kroků? Já ti pomohu.“

S námahou vlekl Tomeš svého hosta do druhého patra, Prokop si připadal jaksi lehký a bez váhy, a nechal se skoro vynést po schodech nahoru; ale Tomeš silně oddechoval a utíral si pot.

„Vid', jsem jako nitě,“ divil se Prokop.

„Nu ovšem,“ mružel udýchaný Tomeš odemykaje svůj byt.

Prokopovi bylo jako malému dítěti, když jej Tomeš svlékal. „Má maminka,“ začal něco povídat, „když má maminka, to už je, to už je dávno, tatínek seděl u stolu, a maminka mne nosila do postele, rozumíš?“

Pak už byl v posteli, přikryt po bradu, jektal zuby a díval se, jak se Tomeš točí u kamen a rychle zatápí. Bylo mu do pláče dojetím, lítostí a slabostí, a pořád brebentil; uklidnil se, až dostal na čelo studený obkladek. Tu se tiše díval po pokoji; bylo tu cítit tabák a ženu.

„Ty jsi kujón, Tomši,“ ozval se vážně. „Pořád máš holky.“

Tomeš se k němu obrátil. „Nu, a co?“

„Nic. Co vlastně děláš?“

Tomeš mávl rukou. „Mizerně, kamaráde. Peníze nejsou.“

„Flámuješ.“

Tomeš jen potřásl hlavou.

„A je tě škoda, víš?“ začal Prokop starostlivě. „Ty bys mohl – Koukej, já dělám už dvanáct let.“

„A co z toho máš?“ namítl Tomeš příkře.

„No, sem tam něco. Prodal jsem letos třaskavý dextrin.“

„Zač?“

„Za deset tisíc. Víš, nic to není, hloupost. Taková pitomá bouchačka, pro doly. Ale kdybych chtěl –“

„Je ti už líp?“

„Krásně mi je. Já jsem ti našel metody! Člověče, jeden nitrát ceru, to ti je vášnivá potvora; a chlor, chlor, tetrastupeň chlordu-síku se zapálí světlem. Rozsvítíš žárovku, a prásk! Ale to nic není. Koukej,“ prohlásil náhle vystřikuje zpod pokrývky hubenou, děsně zkomolenou ruku. „Když něco vezmu do ruky, tak... v tom cítím šumět atomy. Zrovna to mravenčí. Každá hmota mravenčí jinak, rozumíš?“

„Ne.“

„To je síla, víš? Síla v hmotě. Hmota je strašně silná. Já... já hmatám, jak se to v ní hemží. Drží to dohromady... s hroznou námahou. Jak to uvnitř rozvikláš, rozpadne se, bum! Všechno je exploze. Když se rozevře květina, je to exploze. Každá myšlenka, to je takové prasknutí v mozku. Když mně podáš ruku, cítím, jak v tobě něco exploduje. Já mám takový hmat, člověče. A sluch. Všechno šumí, jako šumivý prášek. To jsou samé malinkaté výbuchy. Mně ti tak hučí v hlavě... Ratatata, jako strojní puška.“

„Tak,“ řekl Tomeš, „a teď spolkní tuhleten aspirin.“

„Ano. Třa-třaskavý aspirin. Perchlorovaný acetylsalicylazid. To nic není. Člověče, já jsem našel exotermické třaskaviny. Každá látka je vlastně třaskavina. Voda... voda je třaskavina. Hlína... a vzduch jsou třaskaviny. Peří, peří v peřině je taky třaskavina. Víš, zatím to má jen teoretický význam. A já jsem našel atomové výbuchy. Já – já – já jsem udělal alfaexploze. Roz-pad-ne se to na plus plus částice. Žádná termochemie. De-struk-ce. Destruktivní chemie, člověče. To ti je ohromná věc, Tomši, čistě vědecky. Já ti mám doma tabulky... Lidi, kdybych já měl aparáty! Ale já mám jen oči... a ruce... Počkej, až to napíšu!“

„Nechce se ti spát?“

„Chce. Jsem – dnes – unaven. A co tys pořád dělal?“

„Nu, nic. Život.“

„Život je třaskavina, víš? Prásk, člověk se narodí a rozpadne se, bum! A nám se zdá, že to trvá bůhvíkolik let, vid'? Počkej, já jsem teď něco spletl, že?“

„Docela v pořádku, Prokope. Možná že zítra udělám bum. Nebudu-li mít totiž peníze. Ale to je jedno, starouši, jen spi.“

„Já bych ti půjčil, nechceš?“

„Nech. Na to bys nestačil. Snad ještě můj tatík –“ Tomeš mávl rukou.

„Tak vidíš, ty máš ještě tatínka,“ ozval se Prokop po chvíli s náhlou měkkostí.

„Nu ano. Doktor v Týnici.“ Tomeš vstal a přecházel po pokoji. „Je to mizérie, člověče, mizérie. Mám to nahnuté, nu! A nestarej se o mne. Já už – něco udělám. Spi!“

Prokop se utišil. Polozavřenýma očima viděl, jak Tomeš sedá ke stolku a hrabe se v nějakých papírech. Bylo mu jaksi sladko naslouchat šustění papíru a tichému hukotu ohně v kamnech. Člověk skloněný u stolku opřel hlavu o dlaně a snad ani nedýchal; a Prokopovi bylo, že leží doma a vidí svého staršího bratra, svého bratra Josefa; učí se z knížek elektrotechnice a bude zítra dělat zkoušku; a Prokop usnul horečným spánkem.

Zdálo se mu, že slyší hukot jakoby nesčetných kol. „To je nějaká továrna,“ myslel si a běžel po schodech nahoru. Zničehonic se ocitl před velikými dveřmi, kde stálo na skleněné tabulce: Plinius. Zaradoval se nesmírně a vešel dovnitř. „Je tu pan Plinius?“ ptal se nějaké slečinky u psacího stroje. „Hned přijde,“ řekla slečinka, a tu k němu přistoupil vysoký oholený muž v cutawayi a s ohromnými kruhovými skly na očích. „Co si přejete?“ řekl.

Prokop se zvědavě díval do jeho neobyčejně výrazné tváře. Mělo to britskou hubu a vypouklé rozježděné čelo, na skrání bradavici zvící šestáku a bradu jako filmový herec. „Vy – vy – račte být – Plinius?“

„Prosím,“ řekl vysoký muž a krátkým gestem mu ukázal do své pracovny.

„Jsem velmi... je mi... ohromnou ctí,“ koktal Prokop usedaje.

„Co si přejete?“ přerušil ho vysoký muž.

„Já jsem rozbil hmotu,“ prohlásil Prokop. Plinius nic; hrál si jen s ocelovým klíčkem a zavíral těžká víčka pod skly.

„To je totiž tak,“ začal Prokop překotně. „V-v-všecko se rozpadá, že? Hmota je křehká. Ale já udělám, že se to rozpadne najednou, bum! Výbuch, rozumíte? Na padří. Na molekuly. Na atomy. Ale já jsem rozbil také atomy.“

„Škoda,“ řekl Plinius povážlivě.

„Proč – jaká škoda?“

„Škoda něco rozbít. I atomu je škoda. Nu tak dál.“

„Já... rozbiju atom. Já vím, že už Rutherford... Ale to byla jen taková páračka se zářením, víte? To nic není. To se musí en mas-

se. Jestli chcete, já vám rozbourám tunu bismutu; rozštípne to ce-celý svět, ale to je jedno. Chcete?“

„Proč byste to dělal?“

„Je to... vědecky zajímavé,“ zmátl se Prokop. „Počkejte, jakpak bych vám to... To je – to je vám ne-smír-ně zajímavé.“ Chytil se za hlavu. „Počkejte, mně praskne hla-va; to bude – vědecky – ohromně zajímavé, že? Aha, aha,“ vyhrkl s úlevou, „já vám to vyložím. Dynamit – dynamit trhá hmotu na kusy, na balvany, ale benzo-trioxozonid ji roztrhá na prášek; udělá jen malou díru, ale rozrozdrtí hmotu nana-na submikroskopickou padrt, rozumíte? To dělá detonační rychlost. Hmota nemá čas ustoupit; nemůže se už ani roz-rozhnout, roztrhnout, víte? A já... jjjá jsem stupňoval detonační rychlost. Argonozonid. Chlorargonoxozonid. Tetra-argon. A pořád dál. Pak už ani vzduch nemůže ustoupit; je stejně tuhý jako... jako ocelová deska. Roztrhá se na molekuly. A pořád dál. A najednou vám... od jisté rychlosti... začne brizance děsně stoupat. Roste... kvadraticky. Já koukám jako blázen. Odkud se to bere? Kde kde kde se najednou vzala ta energie?“ naléhal Prokop zimničně. „Tak řekněte.“

„Nu, třeba v atomu,“ mínil Plinius.

„Aha,“ prohlásil Prokop vítězně a utřel si pot. „Tady je ten vtip. Jednoduše v atomu. Ono to... vrazí atomy do sebe... a... sss... serve betaplášť... a jádro se musí rozpadnout. To je alfaexploze. Víte, kdo jsem? Já jsem první člověk, který překročil koeficient stlačitelnosti, pane. Já jsem našel atomové výbuchy. Já... já jsem vyrazil z bismutu tantal. Poslyšte, víte vy, kolik je vy-výkonu v jednom gramu rtuti? Čtyři sta dvaadesát milionů kilogramometrů. Hmota je děsně silná. Hmota je regiment, který přešlapuje na místě: ráz dva, ráz dva; ale dejte ten pravý povel, a regiment vyrazí v útok, en avant! To je výbuch, rozumíte? Hurá!“

Prokop se zarazil vlastním křikem; v hlavě mu bušilo tak, že přestal cokoli vnímat. „Promiňte,“ řekl, aby zamluvil rozpaky, a hledal třesoucí se rukou své pouzdro na cigára. „Kouříte?“

„Ne.“

„Již staří Římané kouřili,“ ujišťoval Prokop a otevřel pouzdro; byly tam samé těžké patrony. „Zapalte si,“ nutil, „to je lehoučký

Nobel Extra.“ Sám ukousl špičku tetrylové patrony a hledal sirky. „To nic není,“ začal, „ale znáte třaskavé sklo? Škoda. Poslyšte, já vám mohu udělat výbušný papír. Napíšete psaní, někdo to hodí do ohně a prásk! celý barák se sesype. Chcete?“

„K čemu?“ ptal se Plinius zvedaje obočí.

„Jen tak. Síla musí ven. Já vám něco povím. Kdybyste chodil po stropě, tak co vám z toho vznikne? Já především kašlu na valenční teorie. Všecko se dá dělat. Slyšíte, jak to venku rachotí? To slyšíte růst tráv: samé výbuchy. Každé semínko je třaskavá kapsle, která vyletí. Puf, jako raketa. A ti hlupáci si myslí, že není žádná tautomerie. Já jim ukážu takovou merotropii, že budou z toho blázni. Samá laboratorní zkušenost, pane.“

Prokop cítil s hrůzou, že žvaní nesmysly; chtěl tomu uniknout a mlel tím rychleji, pleta páté přes deváté. Plinius vážně kýval hlavou; dokonce komíhal celým tělem hlouběji a pořád hlouběji, jako by se klaněl. Prokop drmolil zmatené formule a nemohl se zastavit, poule oči na Plinia, který se komíhal s rostoucí rychlostí jako stroj. Podlaha pod ním se začala houpat a zvedat.

„Ale tak přestaňte, člověče,“ zařval Prokop zděšen a probudil se. Místo Plinia viděl Tomše, který neobraceje se od stolku bruchel: „Nekřič, prosím tě.“

„Já nekřičím,“ řekl Prokop a zavřel oči. V hlavě mu hučelo rychlými a bolestnými tepy.

Zdálo se mu, že letí přinejmenším rychlostí světla; nějak se mu svíralo srdce, ale to dělá jen Fitzgerald-Lorentzovo zploštění, řekl si; musím být placatý jako lívanec. A najednou se proti němu vyježí nesmírné skleněné hranoly; ne, jsou to jenom nekonečné hladce vybroušené roviny, jež se protínají a prostupují v britkých úhlech jako krystalografické modely; a proti jedné takové hraně je hnán úžasnou rychlostí. „Pozor,“ zařval sám na sebe, neboť v tisícíně vteřiny se musí roztříštit; ale tu již bleskově odletěl zpět a rovnou proti hrotu obrovského jehlanu; odrazil se jako paprsek a byl vržen na skleněně hladkou stěnu, smeká se podle ní, sviští do ostrého úhlu, kmitá šíleně mezi jeho stěnami, je hozen pozpátku nevěda proti čemu, zas odmrštěn dopadá bradou na ostrou hranu, ale v poslední chvíli ho to odhodí vzhůru; nyní si roztřísk-

ne hlavu o euklidovskou rovinu nekonečna, ale již se řítí střemhlav dolů, dolů do tmy; prudký náraz, bolestné cuknutí v celém těle, ale hned zas se zvedl a dal se na útek. Uhání labyrintickou chodbou a za sebou slyší dupot pronásledovatelů; chodba se úzí, svírá se, její stěny se přirážejí k sobě děsným a neodvratným pohybem; i dělá se tenký jako šídlo, zatajuje dech a upaluje v bláznivé hrůze, aby tudy proběhl, než ho ty stěny rozdrtí. Zavřelo se to za ním s kamenným nárazem, zatímco sám svistí do propasti podle ledově čišící zdi. Strašný úder, a ztrácí vědomí; když procitl, vidí, že je v černé tmě; hmatá po slizkých kamenných stěnách a křičí o pomoc, ale z jeho úst nevychází zvuku; taková je tu tma. Jektaje hrůzou klopýtá po dně propasti; nahmatá postranní chodbu, i vrhá se do ní; jsou to vlastně schody, a nahoře, nekonečně daleko svítá malinký otvor jako v šachtě; běží tedy nahoru po nesčíslných a strašně příkrých stupních; ale nahoře není než plošina, lehoučká plechová platforma drnčící a chvějící se nad závratnou hlubinou, a dolů se šroubem točí jen nekonečné schůdky ze železných plátů. A tu již za sebou slyšel supění pronásledovatelů. Bez sebe hrůzou se řítí a točil po schůdkách dolů, a za ním železně řinčí a rachotí dupající zástup nepřátel. A najednou vinuté schody se končí ostře v prázdnu. Prokop zavyl, rozpráhl ruce a pořád ještě víře padal do bezdna. Hlava se mu zatočila, neviděl už a neslyšel; váznoucímá nohama běžel nevěda kam, drcen strašným a slepým puzením, že musí kamsi dorazit, než bude pozdě. Rychleji a rychleji ubíhal nekonečným koridorem; čas od času míjel semafor, na kterém pokaždé vyskočila vyšší číslice: 17, 18, 19. Najednou pochopil, že běhá v kruhu a ta čísla že udávají počet jeho oběhů. 40, 41. Popadla ho nesnesitelná hrůza, že přijde pozdě a že se odtud nedostane; svištěl zběsilou rychlostí, takže se semafor jenom míhal jako telegrafní tyče z rychlíku; a ještě rychleji! nyní už semafor ani neubíhá, nýbrž stojí na jednom místě a odpočítává bleskovou rychlostí tisíce a desetitisíce oběhů, a nikde není východ z té chodby, a chodba je na pohled rovná a lesklá jako hamburský tunel, a přece se vrací kruhem; Prokop vzlyká děsem: to je Einsteinův vesmír, a já musím dojít, než bude pozdě! Náhle zazněl strašný výkřik, a Prokop ustrnul:

je to hlas tatínekův, někdo ho vraždí; i jal se obíhat ještě rychleji, semafor zmizel, udělala se tma; Prokop tápal po stěnách a namhatal zamčené dveře, a za nimi je slyšet to zoufalé bědování a rány pokáceného nábytku. Řva hrůzou zarývá Prokop nehty do dveří, štípe je a rozškrabává; vytrhal je po třískách a našel za nimi staré známé schody, jež ho denně vedly domů, když byl malíčkový; a nahoře dusí se tatínek, někdo ho škrtí a smýká jím po zemi. Křiče vyletí Prokop nahoru, je doma na chodbě, vidí konve a chlebovou skříň maminčinu a pootevřené dveře do kuchyně, a tam uvnitř chroptí a prosí tatínek, aby ho nezabíjeli; někdo mu tluč hlavou o zem; chce mu jít na pomoc, ale nějaká slepá, bláznivá moc ho nutí, aby tady na chodbě běhal dokola, pořád rychleji dokolečka a chechtal se jíkavě, zatímco uvnitř skomírá a dusí se tatínkovo sténání. A neschopen vykročit ze závratného bludného kruhu, řítě se stále rychleji ryčel Prokop šíleným smíchem hrůzy.

Tu se probudil zalit potem a jektaje zuby. Tomeš mu stál u hlav a dával mu na rozžhavené čelo nový chladivý obklad.

„To je dobře, to je dobře,“ mumlal Prokop, „já už nebudu spát.“ I ležel tiše a díval se na Tomše, jak sedí u lampy. Jirka Tomeš, říkal si, a počkejme, pak kolega Duras, a Honza Buchta, Sudík, Sudík, Sudík, a kdo ještě? Sudík, Trlica, Trlica, Pešek, Jovanovič, Mádr, Holoubek, co nosil brejle, to je náš ročník na chemii. Bože, a který je tamhleten? Aha, to je Vedral, ten padl v roce šestnáct, a za ním sedí Holoubek, Pacovský, Trlica, Šeba, celý ročník. A tu slyšel najednou: „Pan Prokop bude kolokvovat.“

Lekl se nesmírně. U katedry sedí profesor Wald a tahá se suchou ručičkou za vousy, jako vždy. „Povězte,“ praví profesor Wald, „co víte o třaskavinách.“

„Třaskaviny třaskaviny,“ začíná Prokop nervózně, „jejich výbušnost záleží na tom, že že že se náhle vyvine veliký objem plynu, který který se vyvine z mnohem menšího objemu výbušné masy... Prosím, to není správné.“

„Jak to?“ táže se Wald přísně.

„Já já já jsem našel alfavýbuchy. Výbuch totiž nastane rozpadem atomu. Částičky atomu se rozletí – rozletí –“

„Nesmysl,“ přeruší ho profesor. „Není žádných atomů.“

„Jsou jsou jsou,“ drtil Prokop. „Prosím, já já já to dokážu –“
„Překonaná teorie,“ bručí profesor. „Nejsou vůbec žádné atomy, jsou jenom gumetály. Víte, co je to gumetál?“

Prokop se zapotil úlekem. Toho slova nikdy v životě neslyšel. Gumetál? „To neznám,“ vydechl stísněně.

„Tak vidíte,“ řekl suše Wald. „A pak si troufáte dělat kolokvium. Co víte o Krakatitu?“

Prokop se nesmírně zarazil. „Kratatit,“ šeptal, „to je... to je úplně nová třaskavina, která... která dosud...“

„Čím se zanítí? Čím? Čím exploduje?“

„Hertzovými vlnami,“ vyhrkl Prokop s úlevou.

„Jak to víte?“

„Protože mně zničehonic vybuchla. Protože... protože nebyl žádný jiný impuls. A protože –“

„Nu?“

„... její syn-syntéza... se mně povedla za-za-za... vysoko-frekvenční oscilace. Není to dosud vyvyvysvětleno; ale já myslím, že – že to byly nějaké elektromagnetické vlny.“

„Byly. Já to vím. Teď napište na tabuli chemicky vzorec Krakatitu.“

Prokop vzal kus křídý a načmáral na tabuli svůj vzorec.

„Přečtěte.“

Prokop odříkal vzorec nahlas. Tu vstal profesor Wald a řekl najednou jakýmsi docela jiným hlasem: „Jak? Jak je to?“

Prokop opakoval formuli.

„Tetrargon?“ ptal se profesor rychle. „Pb kolik?“

„Dvě.“

„Jak se to dělá?“ tázal se hlas podivně blízce. „Postup! Jak se to dělá? Jak?... Jak se dělá Krakatit?“

Prokop otevřel oči. Nad ním se skláněl Tomeš s tužkou a zápisníkem v ruce a bez dechu se díval na jeho rty.

„Co?“ mumlal Prokop neklidně. „Co chceš? Jak... jak se to dělá?“

„Něco se ti zdálo,“ řekl Tomeš a schoval zápisník za zády. „Spi, člověče, spi.“